

Sygn. akt X GC 375/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie X Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Joanna Stelmasik
Protokolant:	Aplikant radcowski Monika Piotrowska

po rozpoznaniu w dniu 14 czerwca 2016 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R.

przeciwko (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. na rzecz powoda (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R. kwotę 11.373,66 zł (jedenaście tysięcy trzysta siedemdziesiąt trzy złote 66/100) wraz z ustawowymi odsetkami (określonymi od 1 stycznia 2016 roku jako odsetki ustawowe za opóźnienie) liczonymi od kwot:

- 860,80 złotych od dnia 29 stycznia 2015 roku;

- 388,68 złotych od dnia 15 lutego 2015 roku;

- 10.124,18 złotych od dnia 1 kwietnia 2015 roku.

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.986,00 zł (dwa tysiące dziewięćset osiemdziesiąt sześć złotych) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt X GC 375/16

UZASADNIENIE

W dniu 31 sierpnia 2015 roku powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością wniosła pozew do Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie o zapłatę kwoty 11.373, 66 zł z odsetkami ustawowymi od kwot: 860 ,80 zł od dnia 29 stycznia 2015 roku; 388,68 zł od dnia 15 lutego 2015 roku; 10.124, 18 zł od dnia 1 kwietnia 2015 roku wraz z kosztami postępowania. Uzasadniając żądanie pozwu powódka wskazała, że okresie od stycznia do kwietnia 2015 roku pozwana nabywała od niej szereg materiałów budowlanych. Z tytułu dostarczonych przez powódkę towarów wystawiła ona pozwanej faktury nr: FV (...), FV (...) oraz FV (...). Mimo upływu terminów płatności oznaczonych w fakturach oraz wezwania do zapłaty pozwana spłaciła jedynie część swojego zobowiązania.

W dniu 27 października 2015 roku Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym uwzględniając roszczenie powódki.

W dniu 30 listopada 2015 roku pozwana wniosła sprzeciw od przedmiotowego nakazu zapłaty, w którym zaskarżyła go w całości i wniosła o oddalenie powództwa. W sprzeciwie pozwana zaprzeczyła, aby pomiędzy stronami doszło do zawarcia umowy sprzedaży materiałów budowlanych, a także aby nabyła od powódki towar, zamawiała w wskazanym terminie towar u powódki oraz aby powódka towar dostarczyła. Pozwana powołała się również na stanowisko, że faktura VAT jako dokument prywatny nie może stanowić dowodu sprzedaży oraz treści umowy sprzedaży. Pozwana podniosła również, że powódka nie przedstawiła twierdzeń dotyczących doręczenia pozwanej faktur VAT jak również dowodów potwierdzających te twierdzenia. Odnosząc się do podpisu zawartego w fakturze pozwana wskazała, że nie należy on do osoby uprawnionej do reprezentacji.

Pismem wniesionym w dniu 7 kwietnia 2016 roku powódka ustosunkowała się do twierdzeń pozwanej. Wskazała, że przedstawione faktury VAT nie są jedynym dowodem istnienia roszczenia. Powódka zaznaczyła również, że przed wytoczeniem powództwa skierowała do pozwanej wezwania do zapłaty, które okazały się bezskuteczne – pozwana nie podniosła również zarzutów przeciwko zgłaszanym roszczeniom. Powódka podkreśliła, że faktury dołączone do pozwu zostały zaakceptowane i podpisane przez pracownika pozwanej, a ponadto opatrzone jej firmowa pieczęcią. Powódka zaznaczyła, że pozostawała z pozwaną w stałej współpracy handlowej, pozwana dokonywała u niej zakupu materiałów budowlanych. Wielokrotnie składała ona zamówienia za pośrednictwem korespondencji mailowej bądź telefonicznie. Faktura VAT nr (...) obejmuje należność za towar w postaci cegły szarej, które to zamówienie zostało złożone w związku z realizacją inwestycji przy ul. (...) w S.. Kolejne towary dostarczane były przez powódkę na teren budowy w razie potrzeby, po uprzednim złożeniu zamówienia drogą telefoniczną lub mailową. (...) te zostały dostarczone w dniu 10 stycznia 2015 roku. (...) objęte fakturą VAT nr (...) dostarczono na teren inwestycji przy ul. (...) w dniu 31 stycznia 2015 roku. Natomiast materiały objęte zamówieniem z dnia 12 marca 2015 roku, zawarte w fakturze VAT nr (...) dostarczone zostały w dniach 12-13 marca 2015 roku. Faktura ta obejmuje również należność za sprzedaż obrzeża, który to towar został dostarczony w dniu 14 marca 2015 roku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością oraz (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością prowadziły współpracę gospodarczą, w zakresie której pozwana nabywała od powódki materiały budowlane. Pozwana realizowała inwestycje przy ulicy (...) w S..

Dowód:

- Zeznania świadka D. G., k. 109
- Zeznania świadka A. G., k. 108
- Zeznania świadka W. Z., k. 110

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością składała poprzez wiadomości e-mail zamówienia (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością dotyczące materiałów budowlanych.

Wiadomością mailową z dnia 14 lutego 2014 roku dokonała zamówienia krawężników oraz kostki szarej; w dniu 9 czerwca 2014 roku złożyła zapytanie ofertowe dotyczące kostki szarej, zaś potwierdziła cenę i złożyła zamówienie wiadomością z dnia 10 czerwca 2014 roku.

Poprzez wiadomość mailową z dnia 13 października 2014 roku pozwana zamówiła materiały: krawężnik oraz kostkę brukową- które to zamówienie skorygowała wiadomością z dnia 13 października 2014 roku wskazując na towar w postaci kostek brukowych oraz informując, że termin dostawy jest do uzgodnienia z Z. M..

Wiadomością mailową z dnia 12 marca 2015 roku pozwana dokonała zamówienia kostki brukowej, która dostarczona miała zostać w dniach 12 -13 marca 2015 roku.

J. S. oraz W. Z. byli uprawnieni do odbioru i akceptacji faktur na kwotę do 400 000zł.

Dowód:

- Korespondencja mailowa, k. 87-93
- Zeznanie świadka A. G., k. 108
- Zeznanie świadka D. G., k. 109
- Zeznanie świadka W. Z., k. 110

W dniu 10 stycznia 2015 roku powódka dostarczyła pozwanej towar w postaci cegły szarej oraz 6 palet drewnianych.

W dniu 31 stycznia 2015 roku powódka dostarczyła pozwanej towar w postaci cegły szarej oraz palet drewnianych.

W dniach od 12 - 13 marca 2015 roku powódka dostarczyła pozwanej towar w postaci dwuteownika szarego oraz 18 palet. W dniu 14 marca 2015 roku dostarczyła natomiast towar w postaci obrzeż oraz 4 palet.

Dowód:

- Dowody dostawy, k. 94-97

W dniu 14 stycznia 2015 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością wystawiła (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością fakturę VAT nr (...) na kwotę 1.451, 20 zł z terminem płatności do dnia 28 stycznia 2015 roku. Faktura ta dotyczyła towaru: cegły szarej (44,16 m²) oraz palety drewnianej (6 sztuk).

Powyzsza faktura została skorygowana o kwotę palet drewnianych, w wyniku czego korekta określała zwrot na kwotę 295 zł.

W dniu 31 stycznia 2015 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością wystawiła (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością fakturę VAT nr (...) na kwotę 782, 28 zł z terminem płatności do dnia 14 lutego 2015 roku. Obejmowała ona towary: cegłę szarą (24 m²) oraz paletę drewnianą (3 sztuki).

W dniu 17 marca 2015 roku wystawiona została kolejna faktura obciążająca (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością (nr FV (...)) na kwotę 10.345, 58 zł z terminem płatności do dnia 31 marca 2015 roku. Obejmowała ona towar: dwuteownik szary (264, 96 m²), paletę drewnianą (36 sztuk), obrzeże szare (88 sztuk), paletę drewnianą (4 sztuki) oraz transport.

Na fakturach tych znajduje się pieczęć (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością oraz nieczytelne podpisy. Faktury te podpisał J. S..

Dowód:

- Faktury, k. 7-9
- Faktury korygujące, k. 98-103
- Zeznanie świadka A. G., k. 108
- Zeznanie świadka D. G. k. 109

Powódka wystawiła faktury korygujące dotyczące:

- faktury VAT nr (...) korygując ją o kwotę palet drewnianych – 295, 20 zł.
- faktury VAT nr (...) korygując ją o kwotę palet drewnianych – 393, 60 zł.
- faktury VAT nr (...) korygując ją o kwotę palet drewnianych – 147, 60 zł
- faktury VAT nr (...) korygując ją o kwotę palet drewnianych – 73, 80 zł.

Faktury te odebrane zostały przez pozwaną w dniu 1 czerwca 2015 roku (pod adresem ul. 5 lipca 14, (...)-(...) S.).

Dowód:

- faktury korygujące, k. 98-103

Pismem z dnia 27 maja 2015 roku powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 11.373, 66 zł. Kolejne wezwanie do zapłaty powyższej kwoty powódka wystosowała pismem z dnia 7 czerwca 2015 roku. Następnie pismem z dnia 24 lipca 2015 roku wezwała do zapłaty kwoty 11.373, 66 zł wskazując, że kwota ta wynika z faktur: FV (...) (860, 80 zł); FV (...) (388, 68 zł); FV (...) (10.121, 18 zł).

Wezwania ta zostały wysłane na adres: ul. (...), (...)-(...) S..

Dowód:

- Wezwania do zapłaty, k. 10-15

W dokumencie księgowym powódki – zapisie na koncie w okresie od 1 stycznia 2015 roku do dnia 28 maja 2015 roku znajdowały się należności od pozwanej (konto winien) oraz wpłaty pozwanej (konto ma) którego saldo wynosiło 11.373, 66 zł.

Dowód:

- Zapis na koncie, k. 104

Sąd zważył co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione.

Powódka żądania pozwu upatrywała w zawartej z pozwanym umowie sprzedaży dotyczącej materiału budowlanego wymienionego w fakturach FV (...), FV (...) oraz FV (...). W wyniku zawartej umowy powódka dostarczyła pozwanej towar, pozwana obowiązana była więc do zapłaty ceny.

Pozwana kwestionując żądanie pozwu zaprzeczyła, aby zawarła z powódką umowę, której przedmiotem byłyby wskazane w fakturze towary, a ponadto aby powódka towary te dostarczyła, a pozwana je odebrała. Pozwana powołała się również na pogląd, że faktura VAT jako dokument prywatny nie może stanowić dowodu sprzedaży, treści umowy sprzedaży ani dowodu odbioru towaru i faktury.

Podstawę prawną pozwu stanowi art. 535 k.c. zgodnie z którym przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

Odnosząc się do twierdzeń pozwanej, w pierwszej kolejności należało ustalić czy pomiędzy stronami zawarta została ważna umowa dotycząca materiałów budowlanych wskazanych w wyżej wymienionych fakturach.

Zaznaczyć trzeba, że zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Co do zasady faktura nie powinna być traktowana jako samodzielna podstawa stwierdzająca istnienie stosunku cywilnego, zwłaszcza, że jest to dokument wystawiony przez jedną ze stron. W niektórych sytuacjach możliwym jest jednak przyjęcie przez Sąd, po uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy i dostępnych dowodów, że podane w fakturze informacje, w tym tytuł zapłaty odpowiadają rzeczywistości.

W okolicznościach niniejszej sprawy nie budzi wątpliwości fakt, że powódkę i pozwaną łączyła współpraca związana z dostarczaniem przez powódkę materiałów budowlanych. Fakt ten potwierdzają zarówno zeznania świadków, wydruki z korespondencji mailowej dotyczące składania przez pozwaną zapytań ofertowych jak i zamówień, a także wydruk z zapisu na koncie powódki w którego wyniku, że faktury obciążające pozwaną zostały przez powódkę zaksięgowane, a ponadto, że pozwana w okresie od dnia 1 stycznia 2015 roku do dnia 28 maja 2015 roku dokonywała wpłat na rzecz powódki.

Analizując zgromadzoną w aktach sprawy korespondencje mailową należy zauważyć, że pozwana dokonywała zamówień u powódki materiałów budowlanych – kostek szarych, dwuteownika oraz obrzeża szarego. Wiadomości mailowe zawierające zamówienia podpisywane były przez W. Z. ze wskazaniem (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością. W swoich zeznaniach świadek W. Z. wskazał, że miał uprawnienie do akceptowania należności do kwoty 400 000 zł.

Odnosząc powyższe wydruki do wystawionych przez powódkę faktur oraz dowodów dostawy należy zauważyć, że korespondują one ze sobą. W świetle powyższego nie budzi wątpliwości fakt, że w dniu 10 stycznia 2015 roku dostarczone zostały pozwanej towary znajdujące odzwierciedlenie w fakturze z dnia 14 stycznia 2015 roku, w dniu 31 stycznia 2015 roku towary znajdujące odzwierciedlenie w fakturze z dnia 31 stycznia 2015 roku, zaś w dniach 12 - 13 marca oraz 14 marca 2015 roku pozwanej zostały dostarczone kolejne materiały budowlane. Zwrócić należy również uwagę na fakt, że świadkowie zgodnie podkreślali, że materiały budowlane dostarczane były przez powódkę na wskazane przez pozwanego place budowy przy ul. (...) oraz ul. (...).

Za nieuzasadnione należy uznać również zarzuty pozwanej dotyczące nieotrzymania faktur i wezwań do zapłaty. Należy bowiem zauważyć, że na powyższych fakturach znajduje się pieczęć firmowa pozwanej, zaś z przedstawionych przez stronę powodową potwierdzeń odbioru wynika, że zostały one odebrane przez pozwaną pod adresem wynikającym z Krajowego Rejestru Sądowego. Zauważyć również należy, że pozwana dokonywała wpłat na rzecz powódki. Mimo otrzymania faktur oraz wezwań do zapłaty pozwana nie negowała należności z nich wynikających, nie składała także zastrzeżeń co do dostarczenia czy jakości dostarczonych przez powódkę towarów.

Zdaniem Sądu, faktury przedstawione przez powódkę miały znaczenie w zakresie ustalenia wysokości należności oraz potwierdzały zawarcie i trwanie pomiędzy stronami stosunku zobowiązaniowego, nie stanowiły natomiast samodzielnej podstawy wykazania tego faktu. W połączeniu z innymi dokumentami przedstawionymi przez stronę oraz zeznaniami świadków dały jednak podstawę do przyjęcia, że dochodzone roszczenie było uzasadnione.

W konsekwencji istnienia pomiędzy stronami ważnego stosunku zobowiązaniowego – umowy sprzedaży i dokonania przez powódkę świadczenia w postaci dostarczenia materiałów budowlanych, które to towary zostały przez pozwaną odebrane bez zastrzeżeń – pozwana była zobowiązana do zapłaty ceny w umówionej przez strony wysokości oraz terminie.

Biorąc pod uwagę powyższe należało orzec jak w pkt I sentencji wyroku.

Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu na podstawie art. 481 § 1 k.c., stosownie do którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Sąd

wziął pod uwagę ustalone w fakturach VAT FV (...) (28 stycznia 2015 roku), FV (...) (14 lutego 2015 roku) oraz FV (...) (31 marca 2015 roku) terminy zapłaty, ustalając na tej podstawie, że żądanie odsetkowe było uzasadnione.

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o treści przedłożonych do akt dowodów z dokumentów. Żadna ze stron nie kwestionowała ich prawdziwości, a i w ocenie Sądu nie budziły one żadnych wątpliwości. Za wiarygodne Sąd uznał zeznania świadka A. G., D. G. oraz W. Z. gdyż były one spójne i logiczne. W trakcie przesłuchania nie ujawniły się jakiegokolwiek okoliczności podważające ich wiarygodność. Zeznania świadków korespondowały ze sobą, a ponadto ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania znajduje podstawę prawną w treści art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 98 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na koszty poniesione przez powódkę w łącznej wysokości 2.986 zł złożyły się: opłata od pozwu w wysokości 569 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 2.400 zł (ustalone na podstawie § 6 pkt 4 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, Dz.U.2013.49) oraz kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.